

РЕШЕНИЕ № 11

гр.Перник,23.02.2010г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в съдебно заседание на двадесет и пети януари две хиляди и десета година, в състав:

СЪДИЯ: СВЕТЛАНА ДИМИТРОВА

При участието на секретар: В.Х.

Като разгледа докладваното от съдията адм. д. № 420 по описа за 2009 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от АПК , във вр. с чл.31,ал.2 от Закона за храните.

Образувано е по жалба на „*****“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление:гр.Радомир, *****, чрез представляващия дружеството Р. М. К., против Предписание за провеждане на задължителни хигиенни и противоепидемични мерки изх.№ 244 от 08.09.2009 г., издадено от М. К. С., на длъжност младши инспектор в Дирекция „Здравен контрол“, отдел „Контрол върху храните и хранителните обекти“ при РИОКОЗ-Перник.С окпореното предписание, на основание Закона за храните, е предписана възбрана на наличните количества хранителна добавка Витамин С разтвор, както и изтеглянето от пазара на същата хранителна добавка. Искане се обявяване на нищожността на обжалвания акт, алтернативно отменянето му като незаконосъобразен, постановен в противоречие с чл.146,т.т.4 и 5 от АПК.

Жалбата се поддържа в съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя.

Ответникът по жалбата - Директорът на РИОКОЗ-Перник, чрез упълномощения си процесуален представител, заявява становище за неоснователност на жалбата и моли съда да я остави без уважение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено следното:

По допустимостта на жалбата. Същата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

На 07.09.2009 г. Директорът на Столична регионална инспекция за опазване и контрол на общественото здраве е изпратил писмо до Директора на РИОКОЗ-Перник, с което го уведомява, че е постъпил сигнал за разпространение в търговската мрежа на хранителна добавка „Витамин С“-разтвор, произведена от „*****“ АД-гр.Радомир, в състава на която хранителна добавка се съдържат ЕДТА и натриев сулфит, които съгласно Приложение № 4, раздел Б1 към чл.И и Приложение № 5 към чл.13 от Наредба № 8 за изискванията към използваните добавки в храните не са разрешени за влягане при производството на хранителни добавки. В писмото се предлага Директорът на РИОКОЗ-Перник да предприеме съответните действия съобразно изискванията на закона.

На 08.09.2009 г. младши инспектор в Дирекция „Здравен контрол“, отдел „КХОХ“ при РИОКОЗ-Перник М. К. С. е направила инспекция на обект № 3097 в гр.Радомир,*****, където се произвежда въпросната хранителна добавка, и въз основа на съставения от нея доклад по чл.30,ал.1,т.4 от Закона за храните, издава обжалвания административен акт - Предписание № 244/08.09.2009 г. В предписанието е отбелязано, че са констатирани нарушения на чл.20,ал.1,т.2 и чл.20а от Закона за храните, във вр.с чл.11,Приложение № 4,раздел Б1 и Б2 и чл.13 Приложение № 5 от Наредба № 8 и за изискванията към използването на добавки в храните и чл.13,ал.1 от Наредба № 47/2004 г. за изискванията към хранителните добавки. Като основание за издаване на обжалваното предписание е посочен общо Закона за храните, без позоваването на конкретен текст от същия.Предписаните административни мерки са възбрана на наличните количества от хранителната добавка, както и изтеглянето от пазара на вече разпространените количества от същата.

При тези данни съдът намира, че жалбата е основателна по следните съображения:

На първо място административният орган неправилно се е позовал на изискванията на Наредба № 8/2002 г., издадена от Министъра на здравеопазването.Тази наредба касае добавките в храните. В самото предписание изрично е посочено, че произвежданият продукт - ампули „Витамин“С-разтвор са хранителни добавки, а не добавки в

храните.Административният орган е следвало да направи разграничение между двете понятия, както е направил това законодателя в Закона за храните. В § 1,т.12 от допълнителните разпоредби към Закона за храните „Добавки В Храни" са определени като „всякакви вещества,които обикновено не се ползват самостоятелно като храна или като типични съставки на храна,независимо от това,дали имат хранителни свойства,и чието умишлено добавяне по технологични съображениякъм храната при производството, преработката, обработката, опаковането транспортирането или съхраняването ѝ,ги превръща или се очаква да ги превърне,директно или индиректно,в съставка на храната или на нейните вторични продукти ".Съвсем друго е определението на „Хранителни добавки", дадено в т.72 на същия §1 от допълнителните разпоредби на Закона за храните -„Храни,предназначени да допълнят нормалната диета и които представляват концентрирани източници на витамини и минерали или други вещества с хранителен или физиологичен ефект,използвани самостоятелно или в комбинация,които се пускат на пазара в дозиращи форми,като капсул и,таблетки,хапчета и други подобни,на прах,ампули с течност и други подобни течни или прахообразни форми,предназначени да бъдат приемани в предварително дозиращи малки количества".Очевидно двете ПОНЯТИЯ-„добавки в храни" и „хранителни добавки, не са тъждествени.Изискванията спрямо тях също не са еднакви и се регламентират в различни подзаконови нормативни актове :Наредба № 8/2002 г. за изискванията към използването на добавки в храните и Наредба№ 47/2004 г. за изискванията към хранителните добавки, и двете наредби издадени от Министъра на здравеопазването.Изброените в обжалваното предписание забрани по чл.11,Приложение № 4,раздел Б1 и Б2 и чл. 13,Приложение № 5 от Наредба № 8/2002 г. се отнасят до добавките в храните,а не до хранителните добавки и административният орган неправилно се е позовал на тях.

На второ място определената административна мярка „да се изтеглят от пазара" процесите хранителни добавки съответства на съдържанието на предписаната в закона принудителна административна мярка „спиране от реализация нахрани", посочена в чл.30,ал.1,т.8 от Закона за храните.Съгласно чл.51,ал.2 мерките по чл.30,ал.1,т.8 се налагат както следва: по т.1 - със заповед на ръководителя на съответния компетентен орган, когато стойността на храните е до 10 000 лв., по т.2 - от главния държавен здравен инспектор или главния държавен ветеринарно-санитарен инспектор, когато стойността на храните е от 10 000 до 100 000 лв. и по т.3 - от Министъра на здравеопазването, когато стойността на храните е над 100 000 лв. От заключението на вещото лице Б.П.,неоспорено от страните, се установява, че стойността на хранителните добавки е в размер на 33 291,71 лв. по цени на едро,а по цени на дребно е 49 937,61 лв.Обжалваният административен акт е издаден от лице, заемащо длъжност „младши

инспектор" в Дирекция „Здравен контрол",отдел „КХОХ" при РИОКОЗ-Перник и не е имал материалната компетентност,предвидена в чл.51,ал.2 от Закона за храните.Отделно от това по делото не бе представена и заповед за налагането на тази принудителна административна мярка, каквато е изискуемата форма за налагането на принудителната административна мярка по чл.30,ал.1,т.8 от ЗХ съгласно изискванията на чл.51,ал.2 ЗХ. С оглед на въведения стойностен критерий в разпоредбата на чл.51,ал.2 ЗХ по силата на който се определя кой е компетентният орган да наложи мярката по чл.30,ал.1,т.8 ЗХ, младши инспекторът не е оправомощен да издава такава заповед.Липсата на компетентност обуславя нищожността на административния акт,която следва да бъде прогласена с настоящето решение.

Разноски по делото не бяха поискани своевременно, до приключване на устните състезания от жалбоподателя, поради което съдът не следва да ги присъжда.

Мотивиран така Административен съд - Перник

РЕШИ:

Обявява нищожността на Предписание за провеждане на задължителни хигиенни и противоепидемични мерки изх.№ 244 от 08.09.2009 г., издадено от М. К. С., на длъжност младши инспектор в Дирекция „Здравен контрол", отдел „Контрол върху храните и хранителните обекти" при РИОКОЗ-Перник.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок, от съобщението до страните за изготвянето му, чрез изпращане на препис от същото.

Съдия: /п/